

IN MEMORIAM

VESNA LAVRENČIĆ

1929.-2004.

Vesna Lavrenčić, dugogodišnja djelatnica Gradske knjižnice Rijeka, preminula je 19. lipnja 2004.

Rođena je u Rijeci 1929. Nakon završene gimnazije, u studenome 1949. zaposlila se u Gradskoj biblioteci na Sušaku kao prvi, a tada uz upravitelja i jedini djelatnik. Radila je na svim stručnim poslovima, od nabave do neposrednog rada s korisnicima. Kad se s internog sustava označivanja prelazilo na Deweyevu decimalnu klasifikaciju, a poslije na Univerzalnu decimalnu klasifikaciju, specijalizirala se za taj ogranak knjižničnog poslovanja te obavila rekatalogizaciju knjižnog fonda. Zaslužna je i za utemeljenje glazbene zbirke.

Stručni ispit položila je 1955. i jedna je od prvih knjižničnih djelatnika na riječkom području koja je pohađala tečajeve za stručno obrazovanje knjižničara. Njezini naponi bili su usmjereni jačanju profesionalizma u knjižničnoj djelatnosti. Osobit je utjecaj ostavila na mlade knjižničare kojima je nesebično prenosila znanje i temeljna načela knjižničarstva. Pružala je stručnu pomoć naraštajima knjižničara, kako u svakodnevnom radu, tako i pri polaganju stručnih ispita.

Od 1952. do 1962. honorarno je radila na sređivanju stručne knjižnice Bolnice "Braće dr. Sobol" u Rijeci, a pri osnivanju Medicinskog fakulteta pomagala je stručnim savjetima u Knjižnici Fakulteta.

Od 1966. do umirovljenja bila je voditeljica Odjela periodike i pokrenula je izradbu predmetnog kataloga članaka.

Naraštaji korisnika pamte je po profesionalnosti i predanosti knjižničarskom pozivu, a kolege po stručnosti i maru. U mirovinu je otišla 1. rujna 1983., a do kraja života zadržala je iskren interes za sve uspjehe, probleme i mijene u Gradskoj knjižnici Rijeka.

Milka Šupraha-Perišić

MARKO OREŠKOVIĆ

1909.-2005.

U Zagrebu je 26. travnja 2005. u 97. godini života umro profesor Marko Orešković, istaknuti knjižničar, zaslužan za razvoj narodnog knjižničarstva u Zagrebu poslije Drugoga svjetskog rata.

Marko Orešković rođen je 1909. u Širokoj Kuli kraj Gospića. U Zagrebu je na Filozofskom fakultetu završio slavističke studije. U knjižničarskoj struci radio je četrdeset i dvije godine, najprije od 1935. do 1945. u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici, u kojoj je od 1943. do 1945. bio i ravnatelj. U zagrebačku Gradsku knjižnicu došao je 1945., a u mirovinu otišao u srpnju 1976.

Marko Orešković bio je jedan od osnivača i uvaženih članova Hrvatskoga knjižničarskoga društva, u kojemu je obnašao mnoge dužnosti. Njegovu pristup-

nicu nalazimo među najstarije datiranim pristupnicama – od 30. ožujka 1940., zajedno s pristupnicama istaknutih knjižničara dr. Josipa Badalića, Julija Grabovca, Branke Hergešić, Zlate Matičec, Jelke Mišić, Matka Rojnića i Eve Verona. Hrvatsko knjižničarsko društvo mu je 1978. dodijelilo najviše priznanje, Kukuljevićevu povelju za veliki rad na unapređenju hrvatskog knjižničarstva.

Marko Orešković bio je jedan od prvih predavača na brojnim stručnim tečajevima i seminarima namijenjenima knjižničarima. Objavio je cijeli niz znanstvenih i stručnih radova, od kojih treba posebno spomenuti rad *Stručno uređenje narodnih i učeničkih knjižnica*, koji je zajedno s tekstom Zlate Perlić *Značenje i rad narodnih knjižnica* objavljen 1952. u priručniku *Biblioteke i njihovo uređenje*.

U Gradskoj je knjižnici, u kojoj je također nekoliko godina bio ravnatelj, odmah po dolasku radio na temeljitoj reviziji knjižnog fonda, a zatim i na katalogizaciji knjiga. Bio je poznat kao vrsni stručnjak za stare knjige – još je u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici vodio Zbirku rijetkih knjiga i rukopisa. I u Gradskoj je knjižnici više desetljeća vodio Zbirku rijetkih knjiga i rukopisa, sačinio je stručni i mjesni katalog iste, a posebno je zaslužan za izradu kataloga rukopisa te Zbirke.

Marko Orešković bio je vrstan poznavatelj i ljubitelj knjiga i rukopisa, ali se, isto tako, volio i družiti s ljudima – bio je i planinar, a od planina naročito je volio Samoborsko gorje. Marko Orešković volio je knjige, ljude, a posebno je ljubio svoju Hrvatsku, što se ponajviše vidi u njegovoj ljubavi za glagoljicu i za hrvatske tiskare te radu na spašavanju hrvatskih knjiga nakon 1945. Stoga, neka mu je laka njegova hrvatska gruda!

Željko Vegh

MATE ŠIKIĆ

1927.-2005.

U Zagrebu je 30. srpnja 2005. umro Mate Šikić, uvaženi kolega i dugogodišnji istaknuti član Hrvatskoga knjižničarskog društva.

Mate Šikić rođen je 1927. u Konjskom, u općini Gospić. Nakon završene gimnazije zaposlio se 1952. u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici u kojoj je proveo cijeli radni vijek, do umirovljenja 1992. Tijekom četrdeset godina rada obavljao je različite stručne poslove, od obrade obveznog primjerka, obrade novina i časopisa do nabave knjižnične građe, a umirovljen je kao voditelj Odjela za reprografiju. Zaljubljenik u knjige i knjižnice, svoju Nacionalnu i sveučilišnu knjižnicu, u kojoj su ga i stariji i mlađi kolege rado susretali, nije napustio ni nakon umirovljenja, jer ga ni pozne godine nisu sprečavale da svakodnevno revno dolazi u prostorije Hrvatskoga knjižničarskog društva.

Kao mladi član Hrvatskoga knjižničarskog društva, Mate Šikić već je 1956. izabran za blagajnika, i tu je dužnost obavljao do prošle godine, kada je na 34. skupštini Hrvatskoga knjižničarskog društva razriješen na vlastiti zahtjev. Međutim, iako formalno više nije bio blagajnik, svakodnevno je dolazio u prostorije

Društva, pregledavao sve račune, primao narudžbe i distribuirao publikacije, savjetovao mlađe kolegice i nije mu mogla promaknuti nijedna sitnica vezana uz poslovanje HKD-a.

Mate Šikić bio je prava enciklopedija HKD-a, dugo je i dobro pamtio. Njegovu zainteresiranost za sve mlade, aktivne članove, kao i brigu za starije članove, prepoznavali su članovi u cijeloj Hrvatskoj koji su ga uvijek i svagdje zvali jednostavno "naš Mate". A Mate Šikić nije bio samo istaknuti član Hrvatskoga knjižničarskog društva, dugogodišnji blagajnik, tehnički urednik i raspachatelj izdanja, popularizator i inicijator brojnih događanja, nego vjerojatno i najdugovječniji aktivni član Hrvatskoga knjižničarskog društva, koga su znali i po dobru pamtili i brojni kolege izvan Hrvatske.

Kroz dugih 48 godina njegova rada na mjestu blagajnika izmijenilo se 16 predsjednika Hrvatskoga knjižničarskog društva, čiji je savjetnik i potporan bio, skrbeći o publikacijama, skupovima, regionalnim društvima, štiteći interese Hrvatskoga knjižničarskog društva i pribavljajući sredstva za njegov rad. Njegovi financijski izvještaji, uredno vođene knjige, ogleadni su primjerci na kojima uče i učiti će sadašnji i budući blagajnici HKD-a. Za zasluge na unapređenju rada HKD-a i popularizaciju struke Mate Šikić je 1996. dobio Kukuljevićevu povelju.

Bilo je čast poznavati ga, bilo je ugodno raditi s njim i bilo se lako dogovoriti uvijek kada je prepoznao da se nešto radi u interesu struke, u interesu hrvatskoga knjižničarstva. Njegova iznenadna smrt zatekla nas je u trenutku planiranja jubilarne, 35. skupštine Hrvatskoga knjižničarskog društva koja će se održati u njegovoj Lici, koju je toliko volio, i u suradnji s Društvom knjižničara Like koje je 1985. osnovano na njegov poticaj.

Alemka Belan-Simić

Mr. sc. ĐURĐICA BREZAK-LUGARIĆ

1952.-2005.

Tužna vijest o preranoj smrti Đurđice Brezak-Lugarić, nakon kratke bolesti, u rano prijepodne 16. rujna 2005. izmamila je nevjericu, čuđenje, tugu i suze te spontana, tiha i intimna sjećanja kolega i dugogodišnjih suradnika i prijatelja.

Rođena Zagrepčanka, nakon završene gimnazije upisala je studij engleskog jezika i književnosti i muzikologije na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, gdje je i diplomirala 1979. Otkako se 1976. zaposlila u Glazbenoj zbirci Nacionalne i sveučilišne knjižnice, bavila se glazbenim knjižničarstvom. Nakon završenog studija, imenovana je voditeljicom Glazbene zbirke, a tu je dužnost obavljala sve do prerane smrti.

Kao voditeljica Zbirke muzikalija i audiomaterijala u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici, svoju je razvojnu viziju temeljila na stručnosti. Aktivno je poticala osnivanje Hrvatske udruge glazbenih knjižnica na tragu najnovijih zbivanja i međunarodne aktivnosti Udruge glazbenih knjižnica, arhiva i dokumentacijskih centara (IAML-a).

Pomagala je i savjetovala mlađe suradnike i studente. Nakon dugogodišnjih nastojanja, 2004. s uspjehom je opremila Zbirku muzikalija za slušanje i video-projeksije pomoću donacije japanske vlade, jedinstvenu takve vrste u Hrvatskoj. Najnoviju je zadaću nedavno uspješno obavila izborom građe iz Zbirke muzikalija – *Hrvatske popijevke* – tiskane muzikalije, te ih analitički obradila kao dio portala Digitalizirana baština u NSK.

Kao poznavateljica glazbenog stvaralaštva, posebice hrvatskoga, organizirala je koncerte i izložbe u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici. Spomenimo samo tradicionalne uskrсне i božićne koncerte koje smo s veseljem očekivali ili koncert tradicionalne japanske glazbe održan povodom desetogodišnjice japanskog priznanja Republike Hrvatske i zapažen kao poseban kulturni događaj u Zagrebu. Svijest o pomaganju drugima poticala ju je da organizira dobrotvorne koncerte. Pomagala je i svesrdno poticala i različite druge akcije koje su bile usmjerene na podizanje razine glazbene kulture u Zagrebu, primjerice, one za izgradnju nove zgrade zagrebačke Glazbene akademije.

Organizirala je i priređivala izložbe građe iz Zbirke obogaćujući nas novim saznanjima o hrvatskoj glazbenoj baštini. Tako je zajedno sa suradnicima u nakladničkoj cjelini Nacionalne i sveučilišne knjižnice *Hrvatski skladatelji* predstavila Ivu Brkanovića, Blagoja Bersu, Frana Lhotku, Ivana Zajca i ostale.

Magistarski rad “Tezaurus za pretraživanje u Zbirci muzikalija i audiomaterijala Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu” obranila je 2002. na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.

Autorica je *Uputa za uporabu formata UNIMARC za kataložni opis tiskanih i rukopisnih muzikalija i zvučnih glazbenih snimaka* koje je 2005. godine objavila Nacionalna i sveučilišna knjižnica.

Prevela je *Međunarodni standard bibliografskog opisa za tiskane muzikalije: ISBD(PM)* i utemeljila budući razvoj Zbirke muzikalija i audiomaterijala. U gotovo trideset godina rada i djelovanja u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici Đurđica je izgradila budućnost te Zbirke, a vrijednost te ostavštine znat ćemo cijeliti.

U okviru Hrvatskoga knjižničarskog društva stručnim se radom bavila kao članica Komisije za glazbene knjižnice, u kojoj je radila od samog osnutka 1986. Đurđica je bila i članica Upravnog odbora Zagrebačkoga knjižničarskog društva.

Osim kao cijenjenu stručnjakinju i pouzdanu suradnicu, voljeli smo je zbog njezinog humora, odmjerenosti i odlučnosti u komunikaciji te prepoznatljivog, zvonkog glasa. Ne smijemo ne spomenuti da je bila brižna i osjećajna majka, dobra supruga, skijašica.

U trajnom sjećanju ostat će nam kao samosvjesna, ali istodobno i kao samozatajna, odlučna i profinjena, duhovita i izravna u komunikaciji, draga suradnica, cijenjena kolegica i prijateljica.

Marina Mihalić

Mr. sc. MARIJA IVAKIĆ

1952.-2005.

Kada sam prvi put čula za Mariju Ivakić, a uskoro zatim je i upoznala, 1986., ona je već bila magistar znanosti i poznato i priznato ime u tadašnjim, znatno širim knjižničarskim okvirima. Naime, upoznala sam je u Ljubljani na jednom od najvažnijih susreta knjižničara specijalnih knjižnica. Tada je radila u INDOK centru SOUR-a “Đuro Đaković”. Bila je jedna od vrlo rijetkih knjižničarki koja je u to vrijeme, a i kasnije, bila u stručnom upravljačkom tijelu velike ustanove.

Od tada, pa do zaista zadnjeg trenutka, duh vrhunskog profesionalca nikada je nije napuštao. Svaku novost koja se u svijetu događala, a odnosila se na pomoć njenim korisnicima i unapređivanju posla, Marija je našla načina da je uvede. To se ne odnosi samo na njen rad u “Đuri Đakoviću”, nego i na svu njenu aktivnost u knjižnici Strojarskog fakulteta u Slavonskom Brodu. Marija je svoj posao živjela, voljela je rad sa studentima i nastavnicima i svoje je znanje nesebično davala.

Marija Ivakić diplomirala je bibliotekarstvo 1976., a magistarski rad pod naslovom “Konceptija INDOK centra u SOUR-u “Đuro Đaković” kao rezultat proučavanja odnosa korisnika prema znanstvenim i stručnim informacijama” obranila je na zagrebačkom sveučilištu 1983. Objavila je veći broj stručnih i znanstvenih radova. Stručni stupanj viša knjižničarka dodijeljen joj je 2003.

Naša Marija je u svom radnom vijeku razvijala i unapređivala hrvatsku knjižničnu djelatnost, naročito na području znanstvenih knjižnica. Radila je od klasičnih knjižničarskih poslova, preko raznih poslova prikupljanja i obrade znanstvenih i stručnih informacija u informacijsko-dokumentacijskom odjelu velikog poduzeća, reorganizacije i osuvremenjivanja ove djelatnosti kroz primjenu novih tehnologija, pa sve do izdavačke djelatnosti. Nesebično je radila na odgajanju novih naraštaja studenata, a o pomoći znanstvenicima i nastavnicima da i ne govorim.

Koliko joj je bio važan svaki korisnik, govori i činjenica da se neprestano usavršavala u svom poslu. Bila je u nekoliko navrata na stručnim usavršavanjima na Sveučilištu u Beču i Manheimu, te stručnim posjetima sveučilišnim knjižnicama u Grazu i Beču, BSF-u u Ludwigshafenu, knjižnici Bayer u Leverkusenu i Juleichu.

Korisnici knjižnice u kojoj je radila, a to je znanstveno-nastavno osoblje i studenti, imali su na raspolaganju gotovo sve izvore znanstvene i stručne literature, usporedivo sa srodnim knjižnicama u svijetu.

Bila je članica Uređivačkog odbora Stručnog časopisa “Đuro Đaković” (1982.-1989.); Uređivačkog odbora Tehničkog vjesnika (1994.-2001.) i Povjerenstva za izdavačku djelatnost Strojarskog fakulteta u Slavonskom Brodu (1990.-2005.).

Bila je i aktivna članica Hrvatskoga knjižničarskog društva, posebno Komisije za tehničke knjižnice, odnosno Sekcije za specijalne knjižnice HKD-a. Njezina aktivnost u ovom odjeljku HKD-a vidljiva je i kroz sudjelovanje na skupovima Sekcije za specijalne knjižnice i objavljene radove. Bila je i članica Hrvatskoga informatičkog društva.

Svojom stručnošću, odnosom prema korisnicima, aktivnostima u knjižnicama u kojima je radila, odnosom prema kolegama knjižničarima, poznata je cijelohrvatskoj knjižničnoj zajednici, a naročito u znanstvenim knjižnicama.

Njezinim odlaskom, 16. listopada 2005., izgubili smo mnogo svi mi, njeni prijatelji, kolege i suradnici!

Maja Jokić

MARIJA ŽAGAR

1932.-2006.

Marija Žagar, dugogodišnja djelatnica Narodne knjižnice "Petar Preradović" u Bjelovaru, ostavila nas je 16. ožujka 2006.

Cijeli svoj radni vijek (4. 5. 1953. – 31. 5. 1988.) provela je u Dječjem odjelu Knjižnice. Svojim tihim i predanim radom osvojila je srca djece koja su redovito dolazila, a Marija je bila ta koja ih je uvodila u svijet bajki, priča i tada još rijetkih romana za djecu. Najmlađi su je od milja zvali teta Marija. Mlade djelatnike strpljivo je uvodila u rad i podučavala ih obradi i zaštiti knjiga, te kako ih na primjeren način približiti našim mladim korisnicima. Marija je prošla kroz sva razdoblja "odrastanja" Dječjeg odjela, pomogla ga postaviti na čvrste temelje i zaslužna je što danas naš odjel slovi kao jedan od najboljih u Hrvatskoj. Danas su ta djeca koju je teta Marija uvodila u čari čitanja, odrasli ljudi i vjerujemo da su postali i ostali ljubitelji dobre knjige.

Mi koji smo s njom radili uvijek ćemo se sjećati njenoga strpljivog poticanja na rad i napredovanje našeg odjela.

Jasna Gambiroža

DANICA KUTNJAK r. BEZJAK

1928.-2006.

Danica Kutnjak, dugogodišnja članica Hrvatskoga knjižničarskog društva, preminula je 21. ožujka 2006.

Počela je raditi u varaždinskoj Gradskoj knjižnici i čitaonici "Sloboda" 1954. kao kancelarijska referentica, a postupno se uvodila i u knjižničarsku struku. U želji za usavršavanjem, 1958. položila je stručni ispit. Sudjelovala je u pripremanju knjiga za putujuće knjižnice namijenjene brojnim mjestima diljem nekadašnjeg kotara, radila je na osuvremenjivanju poslovanja te opsežnim pripremanjima za osnivanje Dječjeg odjela (1958.) koji je vodila do 1988. kada je umirovljena.

Varaždin se u to vrijeme mogao pohvaliti dobro organiziranim Dječjim odjelom, koji je iste godine predstavljen i na Zagrebačkom velesajmu. Opremljen suvremenom opremom živih boja, postao je ugodno mjesto druženja u kojem su se, uz redovnu posudbu knjiga, realizirali različiti programi: održavali su se satovi

priča, u čitaonici su se sastajali članovi Literarne družine “Vladimir Nazor” pripremajući brojne javne nastupe, organizirale su se izložbe, susreti s književnicima, čitalačke grupe, prikazivali dijafilmovi, obrađivale primjerene stručne teme...

Svoje je znanje teta Danica (kako su je zvala djeca, a i svi njezini suradnici), strpljivo prenosila novim generacijama knjižničara s kojima je radila i na stručnom uređenju područnih i školskih knjižnica. Prateći novine u knjižničarskoj struci, sudjelovala je u radu Hrvatskoga knjižničarskog društva dajući poseban doprinos radu Komisije za školske knjižnice. Prije umirovljenja podržala je uvođenje programa igraonice za predškolsku djecu potvrđujući tako da je nije napustio mladenački zanos koji ju je pratio cijeli radni vijek.

Jasminka Štimac

ČEDO ČUKOVIĆ

1923.-2006.

U lipnju 2006. preminuo je Čedo Čuković, dugogodišnji ravnatelj Narodne knjižnice u Splitu. Rođen u Slivnici (općina Zadar) 1923., završio je Filozofski fakultet u Zadru (grupe Hrvatski ili srpski jezik naroda i narodnosti Jugoslavije i Ruski jezik i književnost). Godine 1960. u knjižničarstvo je ušao postavši voditelj Knjižnice Pravnog fakulteta u Splitu, a 1962. položio je stručni ispit za bibliotekara. Već 1965. prihvatio se dužnosti ravnatelja Narodne knjižnice u Splitu. Umirovljen je 30. lipnja 1984.

Za dugogodišnjeg djelovanja u knjižničarstvu svojom stručnošću, znanjem i zalaganjem postavio je standarde koje nije bilo lako slijediti. Uz vođenje Knjižnice, prihvatio se vođenja i matične službe. Osnovao je nekoliko podružnica, i to u Splitu 1967. Dječji odjel u Ribarovoj 4 i 1971. Bol-Plokite, zatim u Solinu, Kaštel Gomilici, Grohotama na otoku Šolti, te stacionar u Podstrani. Godine 1979. nabavio je kombi koji je razviozio knjige po selima Dalmatinske zagore, a 1981. nabavkom bibliobusa organizirao je rad Pokretne knjižnice te podigao kvalitetu usluga proširivši djelatnost i na radne organizacije (isticala se “Brodograđevna industrija Split”). Uspješno je koordinirao nabavnu politiku Knjižnice, utemeljio zbirku periodike, osnovao specijalnu zbirku vrijednih izdanja i smjestio je na odjel Bol-Plokite.

Godine 1974. objavio je “Bibliografiju radova nastavnika i suradnika Pravnog fakulteta u Splitu” i “Bibliografiju Mogućnosti 1954-1974”, a 1984. “Bibliografiju Mogućnosti 1974-1983”. Objavljivao je i stručne radove u Vjesniku bibliotekara Hrvatske.

Obavljao je niz stručnih i društvenih dužnosti kao što su: član Savjeta za biblioteku Hrvatske, predsjednik Odbora za narodne knjižnice HBD-a, član Komisije za narodne biblioteku Saveza društava bibliotekara Jugoslavije, član Komisije za školovanje bibliotekarskih kadrova u SR Hrvatskoj, predsjednik Odbora za

kulturu Općinskoga sindikalnog vijeća Općine Split, član Odbora za kulturu Izvršnog vijeća Skupštine općine Split, član Komisije za bibliotečno-informacijski sistem Hrvatskoga bibliotekarskog društva, tajnik Društva bibliotekara Split 1962.-1965. Kao član Radne grupe za izradu elaborata o BIS-u u Zajednici općine Split napisao je rad "Stanje i problemi narodnih knjižnica u Dalmaciji".

Za zapažene i uspješne rezultate rada bio je i nagrađivan. Tako je 1973. dobio Nagradu "Pavao Markovac" za razvoj bibliotekarstva na području općine Split, a 1974. diplomu Saveza društava bibliotekara Jugoslavije za razvoj i unapređenje bibliotekarstva. Za zalaganje i postignuti uspjeh u ostvarivanju zadataka u društveno-političkoj izgradnji sindikata dobio je diplomu 1975., a 1984. Nagradu grada Splita za dugogodišnji i plodan rad na unapređenju biblioteke i bibliotekarske struke.

Predaja znanja i informacija o novostima u knjižničarstvu, dosljednost i temeljitost u stručnom radu, pribavile su mu poštovanje i uvažavanje. Govoriti o knjižničarstvu u gradu Splitu, a ne spomenuti ime Čede Ćukovića, nedopustivo je, jer on zauzima ključno i nezaobilazno mjesto u razvoju i unapređivanju narodnog knjižničarstva Splita, Dalmacije i Hrvatske.

Gordana Miolin

SILVA PAVLINIĆ

1946.-2006.

Nakon duge i teške bolesti, 7. srpnja 2006. preminula je Silva Pavlinić, viša knjižničarka i voditeljica Razvojne matične službe Gradske i sveučilišne knjižnice Osijek.

Rođena je 28. listopada 1946. u Osijeku gdje je završila osnovnu i srednju školu. Na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu diplomirala je jugoslavenske književnosti. Dopunski dvogodišnji studij knjižničarstva završila je na Katedri za knjižničarstvo Filozofskog fakulteta u Zagrebu. U srpnju 2001. promaknuta je u zvanje višeg knjižničara.

Cijeli svoj radni vijek provela je u knjižničarskoj struci. Od 1973. do 1978. radila je u Gradskoj knjižnici Zagreb, a od 1978. do svoje smrti u Gradskoj i sveučilišnoj knjižnici Osijek. Bila je od 1979. do 1993. voditeljica Dječjeg odjela gdje je uz ljubav prema djeci došla do izražaja njezina kreativnost te izvanredne organizacijske sposobnosti. Mnoga su osječka djeca zahvaljujući teti Silvi zavoljela knjigu i čitanje i ostala i kasnije redoviti korisnici Knjižnice. Radeći dugo s djecom i sama je, izgledom i nastupom, poprimila i zadržala mnogo djetinjeg, a prije svega gracilnost, neposrednost, otvorenost, iskrenost i komunikativnost. Od prosinca 1988. do travnja 1990. godine bila je vršiteljica dužnosti ravnatelja Knjižnice, a od 1993. do svoje prerane smrti voditeljica Razvojne matične službe. Izvrsnu suradnju koju je kao voditeljica Dječjeg odjela uspostavila s osnovnoškolskim knjižničarima i nastavnicima, proširila je sada i na sve knjižničare u Osijeku

i Osječko-baranjskoj županiji. Uz “informativni utorak”, odnosno “informativnu srijedu” koji su se mjesečno održavali za knjižničare osnovnih i srednjih škola, organizirala je i brojne stručne seminare i savjetovanja za knjižničare narodnih knjižnica. Svoje znanje i bogato iskustvo prenosila je i na studente knjižničarstva kao suradnica Katedre za knjižničarstvo Filozofskog fakulteta u Osijeku.

Objavila je niz radova u stručnim knjižničarskim glasilima – Knjiga i čitaoci, Vjesnik bibliotekara Hrvatske, Knjižničarstvo, zbornici radova Proljetne škole školskih knjižničara, Hrčak, HKD Novosti. Najviše je pisala o narodnim i školskim knjižnicama.

U Hrvatskome knjižničarskom društvu, odnosno Društvu knjižničara Slavonije i Baranje aktivno je djelovala od samog početka rada u Knjižnici, a osobito zadnjih petnaestak godina kada se bez nje nije mogla zamisliti nijedna akcija. Bila je članica Upravnog odbora Društva knjižničara Slavonije i Baranje u nekoliko mandata, predsjednica Sekcije za školske knjižnice, tajnica Društva te predsjednica od 1998. do 2002. U ovom razdoblju bila je i član Povjerenstva Ministarstva kulture za nakladništvo i otkup knjiga. Kao predsjednica Društva, uz brojne stručne skupove – savjetovanja, predavanja, seminare, skupštine, organizirala je i nekoliko vrlo uspješnih stručnih ekskurzija radeći tako ne samo na stručnom usavršavanju članova Društva, nego i na njihovom boljem upoznavanju i zbližavanju. Od 2002. do 2006. bila je urednica Knjižničarstva – glasnika Društva knjižničara Slavonije i Baranje i Spomenice Društva. Iako teško bolesna, nije se predavala do zadnjeg trenutka. Tražila je da je se zadrži u Uredništvu kako bi završila započete poslove.

Svojim radom, kako u Knjižnici tako i u Društvu, dala je velik doprinos razvoju knjižničarske struke i knjižničarstva na području Slavonije i Baranje, ali i Hrvatske, zbog čega je 2000. godine nagrađena Kukuljevićevom poveljom.

Opraštajući se od naše drage kolegice, navedimo samo neke od izjava, koje su nam uz izraze sućuti uputili oni koji su je poznavali i poštovali: “Njen osmijeh, ljubaznost i susretljivost, kao i neumorna radna energija kojom je doprinosila razvoju osječkoga, slavonskog, ali i hrvatskog knjižničarstva, ostat će nam zauvijek u sjećanju!”; “Obogatila je svojom osobnošću sve nas koji smo s njom surađivali i prijateljevali ... ostat će na ponos, ne samo svojoj ustanovi, nego i knjižničarskoj struci u kojoj je provela dugi niz godina!”.

Smrt Silve Pavlinić veliki je gubitak ponajprije za njezinu Gradsku i sveučilišnu knjižnicu Osijek, ali i za Društvo knjižničara Slavonije i Baranje čija je duša bila zadnjih petnaestak godina. Gubitak je to i za Hrvatsko knjižničarsko društvo jer ona je osobno poznavala gotovo sve knjižničare Slavonije i Baranje, a i mnoge s područja cijele Hrvatske. I nju su poznavali mnogi i uspješno s njom surađivali. Svi su je cijenili i uvažavali, a mnogi i voljeli zbog njezine srdačnosti, susretljivosti, otvorenosti, poštenja, iskrenosti i neiscrpane radne energije. Ostat će svima u trajnom sjećanju.

Dragutin Katalenac, Ljubica Radman

GORDANA JEROLIMOV-BEVIAKVA

1960.-2006.

Nakon duge i teške bolesti, dana 17. srpnja 2006. u 46. godini života preminula je naša draga kolegica, diplomirana knjižničarka Gordana Jerolimov-Beviakva.

Gordana Jerolimov-Beviakva rođena je 16. studenog 1960. u Rijeci. Diplomirala je na Pedagoškom fakultetu 5. ožujka 1985. i stekla zvanje profesora hrvatskog jezika i književnosti, smjer organizacija kulturnih djelatnosti.

Nakon stjecanja diplome, nekoliko godina radi u poduzeću Brodomaterijal, a zatim u Centru za društvenu brigu o starijim osobama. Na tome radnom mjestu neumorno radi na osnivanju klubova starijih osoba u riječkim naseljima.

Godine 1995. zapošljava se u Gradskoj knjižnici Rijeka na radnom mjestu informatora u Središnjem odjelu za odrasle te već iduće godine polaže stručni ispit za zvanje bibliotekara. Po zapošljavanju, odmah se uključuje u rad Knjižničarskog društva Rijeka, a od 1998. do 2000. godine članica je Upravnog odbora i obavlja dužnost blagajnice Društva.

Gordana će nam ostati u sjećanju po svom znalačkom pristupu radu, susretljivosti u komunikaciji s korisnicima i kolegama, nesebičnom zalaganju na programima edukacije korisnika i ostalim poslovima u okviru informacijske službe Knjižnice.

S posebnom radošću i vrlo sustavno, iako već narušena zdravlja, prihvatila je poslove voditeljice Ogranka Turnić u kojem je predano radila na uspostavljanju novih usluga i programa, te animaciji korisnika.

Dugotrajnoj bolesti odolijevala je hrabrošću vrijednom divljenja i, unatoč svemu, redovito pratila sve što se događa u Knjižnici i knjižničarskoj struci, nastojeći dati svoj doprinos. Do samoga kraja pisala je preporuke za čitanje za mrežne stranice Knjižnice. Posljednje su bile tematski posvećene rodnom gradu Rijeci, povodom blagdana Sv. Vida 15. lipnja, a napustila nas je samo mjesec dana kasnije.

Iako ju je, nažalost, smrt prerano odvela, Gordana je u sjećanjima i srcima svih nas koji smo s njom radili i živjeli utisnula neizbrisiv pečat svoje osobnosti.

Ljiljana Črnjar

JERKO MATOŠIĆ

1929.-2006.

Krajem rujna 2006. preminuo je prof. Jerko Matošić. Rodio se 1929. u Splitu i u rodnom gradu završio osnovnu i srednju školu. Na Filozofskom fakultetu u Zagrebu stekao je diplomu profesora hrvatsko-srpskog jezika i književnosti. Svoj radni vijek započeo je na Klasičnoj gimnaziji u Splitu (1956.-1962.). Od 1964. do 1967. bio je načelnik Odjela za prosvjetu i kulturu Skupštine općine Split. Godine 1964. došao je na čelo Uprave veslačkog Kluba "Gusar", koju je uspješno vodio

21 godinu. Od 1967. do 1978. direktor je Klasične gimnazije “Natko Nodilo” u Splitu. U razdoblju 1980.-1986. savjetnik je u Komitetu za odgoj i obrazovanje, nauku, kulturu i fizičku kulturu Zajednica općina Split, a 1981. i 1982. bio je predsjednik Veslačkog saveza Hrvatske, da bi 1985.-1990. opet bio na čelu “Gusara”.

Predavao je hrvatski jezik na Višoj pedagoškoj školi u Splitu, lektorirao u Institutu za historiju radničkog pokreta u Splitu. Prof. Matošić je dio svog vremena posvetio i publicističkom radu. Tako je 1960.-1969. bio urednik Školskog vjesnika, te surađivao u “Slobodnoj Dalmaciji” i u “Mogućnostima”. Urednik je knjige *Izabrani spisi Natka Nodila* (Split, 1982.) i urednik prve i druge spomenice Klasične gimnazije u Splitu (1967.; 1990.). Isto tako, uredio je monografiju *100 godina veslačkog sporta u Splitu* (1990.), a u monografiji *Split u Titovo doba* (Split, 2002.) objavljuje prilog pod naslovom *Kulturni život Splita od 1944.-1969.*

U veljači 1986. prof. Matošić dolazi na mjesto direktora u Gradsku knjižnicu u Splitu, gdje radi do umirovljenja 1991. Svjestan njezine uloge i značenja u cjelokupnom knjižničarstvu grada, hrabro kreće u preuređenje prostora u Središnjici (bivša Biskupova palača). Visoki zidovi stare zgrade iskorišteni su za dobivanje galerija i time novi prostor za smještaj knjiga, kao i odvojeni prostor za tehničku obradu knjiga. U odjelu za posudbu prilagođen je prostor za čitaonicu gdje su korisnici svakodnevno mogli pratiti dnevni tisak. Otvorene su i dvije podružnice, i to u Kaštel Sućurcu i 1990. u gradskom kotaru Meje za djecu i odrasle korisnike.

Godine 1989. član je uredništva Glasnika Društva bibliotekara Split, u čijem prvom broju sudjeluje člankom *Prvi početci rada i kratak pregled razvoja Narodne knjižnice u Splitu.*

Budući da je bio teško bolestan, nije dočekao izlazak iz tiska svoje knjige *Splitski velikani.*

Njegova dobrota i snošljivost u ophođenju, susretljivost i nadasve spremnost na toleranciju, ostat će nam u trajnom sjećanju.

Gordana Miolin